

Jb kapitola 20.

[1] Na to navázal Sófár Naamatský slovy: [2] "Jak tak o tom přemítám, musím odporovat, proto abych si pospíšil. [3] Důtku, jež mě uráží, vyslechnout musím, ale můj rozumný duch mi velí odpovědět. [4] Což nevíš, že je to tak odjakživa, od chvíle, co byl člověk postaven na zemi, [5] že plesání svévolníků trvá krátce a radost rouhačů jen okamžik? [6] I když ve své povznesenosti se vypíná až k nebi a jeho hlava se dotýká oblaků, [7] navždy zanikne tak jako jeho výkal, a kdo jej vídali, řeknou: 'Kde je?' [8] Odlétne jak sen a nenajdou ho, bude zaplašen jako vidění noční. [9] Oko, jež ho spatřovalo, už ho nezahledne, nikdo ho na jeho místě neuvidí. [10] Jeho synové se budou chtít zalíbit nuzným, vlastníma rukama vrátí, co svou silou získal. [11] I když jeho kosti jsou plny mladistvé svěžesti, i ta s ním ulehne do prachu. [12] Ať si mu zloba připadá v ústech sladká a přechovává ji pod jazykem, [13] kochá se v ní, nevzdá se jí, zadržuje ji na svém patře, [14] jeho pokrm se mu v útrokách změní, stane se mu ve vnitřnostech zmijím jedem. [15] Nahltal se majetku, ale vyzvrátí jej, Bůh mu jej vyžene z břicha. [16] Bude sát zmijí jed, hadí jazyk ho zabije. [17] Nebude se dívat na tekoucí vody, na řeky, potoky medu a mléka. [18] VýtěŘek vrátí, nezhltně jej, nad ziskem z obchodu nebude jásat. [19] Odstrkoval a opouštěl nuzné, uchvátil dům, ač jej nestavěl. [20] V nitru však nepoznal klidu, to, po čem dychtil, ho nezachrání. [21] Před jeho žravostí nic neobstálo, proto jeho blahobyt nebude trvalý. [22] Při nejhojnějším nadbytku mu bude úzko, dopadnou na něho ruce všech bedných. [23] Jen ať si plní své břicho, Bůh na něho sešle svůj planoucí hněv, jeho útroby zasáhne sprškou šípů. [24] Bude prchat před železnou zbrojí a postřelí ho bronzový luk. [25] Střela pronikne mu zády, blesk jeho žlučí; zajde obklopen přízraky. [26] Všechna temnota je pro něj uchována, pohltí ho oheň, který nerozdmýchal člověk, zle dopadne v jeho stanu i ten, kdo vyvázl. [27] Nebesa zjeví jeho nepravost a země povstane proti němu. [28] Víno z jeho domu se nepřestěhuje jinam, rozplyne se v den Božího hněvu. [29] To je úděl svévolného člověka, určený Bohem, Bohem mu přirčené dědictví.